

Handelsminister ved samme Lejlighed skulde have sagt det stik modsatte. Det tillader jeg mig ogsaa foreløbig at tvivle om; har den højtærede Handelsminister sagt det, maa det være ved en anden Lejlighed. Han sagde yderligere, at der var kun to Veje at gaa, naar man vilde hjælpe Industrien. Den ene var, at man gav direkte Statsstøtte til Industrien, og den anden var, at man gik til at indføre Importafgift, hvilket som bekendt er en finere Form for det, man kalder Toldbeskyttelse. Men noget bestemt om, hvorvidt han kunde tiltræde det ene eller det andet, blev ikke sagt. Derimod sagde han, at han overvejede fremdeles Spørgsmaalet, altsaa Spørgsmaalet om, hvorvidt Staten skulde gaa til at give direkte Støtte til Industrien, der var i Nød, eller om Staten skulde gaa til at indføre Importafgift, det vil sige at forhøje Toldbeskyttelsen.

Jeg kunde fremføre endnu flere Eksempler paa, hvad den højtærede Handelsminister har sagt om denne Sag, og yderligere fastslaa, at han aldeles afgjort har taget Ordet imod at gaa med til Importforbud eller Importregulering. Jeg skal saaledes henvise til en Tale, som den højtærede Minister holdt ved Finanslovbehandlingen den 15. November 1921 angaaende Regeringens Betænkning over Industriraadets Materiale, som havde været Genstand for en vidtløftig Undersøgelse i Handelsministeriet. Den højtærede Handelsminister gik altsaa imod al Tale om at gaa til Importregulering eller Importforbud. Han skød Sagen fra sig, haabende paa, at Tiden vilde være ham gunstig. Han haabede paa, at den højtærede Landbrugsministers Raad til syvende og sidst skulde vise sig at være de rigtige, at Ondet vilde helbrede sig selv. Men det gik jo ikke. Industrien mødte stadig med sine Krav, efter som Industrikrisen blev mere og mere omfattende og Arbejdsløsheden større og større. Til sidst fremsatte Industrien, opfordret af Handelsministeren, sine Krav og fik efter nogen Tids Forløb Svar derpaa i en vidtløftig Betænkning, der hedder: Industrien og den økonomiske Krise. Svaret var ikke til at misforstaa. Den højtærede Handelsminister siger i sit Svar, at her hjemme har man som Modvægt mod den truende tyske Indførsel rejst Spørgsmaalet om Importregulering eller Toldforhøjelse, eventuelt i Form af Valutadumpingsafgift, og saa siger han: „En Importregulering vil, med Erfaringerne fra Valutaraadet in mente, først virke henimod et Aar efter, at den er

paabegyndt, og vil direkte have til Følge gennem Afspærring af Tilførslerne fra Ulandet at holde Priserne paa danske Varer oppe over Verdensmarkedets Priser. Meget betænkeligt vilde det ogsaa være ved et omfattende Importforbud at sætte mange næringsdrivende, hvis væsentligste Beskæftigelse bestaar i Import af udenlandske Varer, som direkte eller indirekte berøres af Forbudene, ud af Virksomhed. Saadant Forbud vilde heller ikke kunne udstedes uden i Forbindelse med prisregulerende Foranstaltninger til Forhindring af urimelig Prisstigning, Foranstaltninger, der vilde komme til at gribe langt dybere ind i Erhvervslivets Frihed, end man hidtil har kendt.“ Derimod gav Handelsministeren Industrien „de 8 Punkter“. Nu skal jeg paa ingen Maade sige, at der ikke i disse har været noget værdifuldt. Nu og da er der hjulpet gennem det Tilsagn, der blev givet Industrien gennem Opstillingen af de 8 Punkter. Men Kendsgemningerne taler deres tydelige Sprog og viser os, at det har ikke været tilstrækkeligt. Arbejdsløsheden har været voksende, medens de 8 Punkter har været Rettesnoren for, hvad Regeringen vilde gøre. Og det Forslag, som nu ligger her paa Rigsdagens Bord, er ogsaa et Vidnesbyrd, ja, det tydeligste Vidnesbyrd om, at Handelsministeren har taget fejl. Han har bedømt Stillingen forkert, han har bedømt Landets økonomiske Tilstand ud fra en Fejlslutning.

Jeg priser den højtærede Handelsminister for, at han klart og tydeligt erkender, at han har taget fejl. Jeg priser den høje Regering for, at den nu, om end først i den ellefte Time, erkender, at dens Politik paa dette Omraade ikke lader sig føre videre, og at den resolut bryder af fra de hidtil betraadte Veje og slaar ind paa en ny Politik. Det kan for saa vidt være os ligegyldigt, om Motivet er det ene eller det andet; om det er selve Tingenes katastrofale Tilstand eller den politiske Situation, der har gjort det nødvendigt for Regeringen at gribe til det, skal jeg ikke opholde mig videre ved. Jeg konstaterer blot, at Regeringen i sin økonomiske Politik, i sin Politik overfor Industrien, nu har sadlet fuldkommen om.

Det Lovforslag, her foreligger, er, som det allerede er sagt, nøjagtig en Kopi af, hvad der ved forskellige Lejligheder er fremsat af Lovforslag i den forrige Regerings Tid. Det er slet ikke med Urette, det er ingen Overdrivelse, at det er sagt, at Lovforslaget er ganske analogt med Loven